

DUNAKESZI HELYTÖRTÉNETI SZEMLE

Dunakeszi - Alag Helyismereti Lapja

SZERKESZTŐI IRODA: KÖLCSEY FERENC VÁROSI KÖNYVTÁR
DUNAKESZI, KOSSUTH L. U. 6.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
CSOMA ÁTILKA ÉS LÓRINCZ RÓBERT

MEGJELENIK ÉVENTE HÁROMSZOR
KIADJA A KÖLCSEY FERENC VÁROSI KÖNYVTÁR

A keszi betyár

Száraz István, vagy ahogy inkább ismerték, Pityus, a falu fenegegyereke, amolyan ártalmatlan csirkefogója volt. Számos szélhámos-sága miatt a család fekete bárányának tartották és a visszaemlékezések szerint még a következő generációk is óvakodtak attól, hogy az Istvánokat Pityusnak becézzék. Alakjáról – annyi más érdekes történet mellett – Sipos Károly is megemlékezett *Régi keszi történetek* című könyvében, ahol találóan „a keszi betyárnak” nevezte őt.

Történt egyszer, valamikor az 1900-as évek elején, hogy Pityus a csepeli piacon járt unokatestvérével, hogy pénzzé tegye azt a szekér paradicsomot, amely a család földjein megtermett. Annak rendje és módja szerint el is adták az utolsó szemig, hiszen a dunakeszi paradicsom nagyon keresett árucikk volt akkoriban. Jókedvűen indultak tehát este haza az üres szekérrel, és a jó üzlet öröme már útközben itókáztak egy keveset. Éjfél felé, Újpest közelében azonban hatalmas zápor kerekedett, akkora, hogy nem tudtak tovább haladni. A két atyafi azonban nem esett kétségbe, az égi áldás elől a Megyeri Csárdába húzódtak. Kikötötték lovaikat, maguk pedig a még éjjel is forgalmas ivóban várták a vihar elültét. Mialatt megszártkoztak, néhány kupica pálinka is elfogyott, így mikor ismét járhatóvá váltak az utak, igencsak vidám hangulatban ültek vissza a bakra. Még sötét volt, mikor elindultak Dunakeszi felé. A Székes-dűlő környékén jártak, amikor a lovak megtorpantak. A hajnal jövetelét jelezve mellmagasságú, átláthatatlan ködcsík terült el

előttük. Hiába nógatták, erőltették a lovakat, azok egy lépést sem tettek előre a sejtelmes, beláthatatlanná vált úton. Több se kellett Pityusnak, rögtön előadta elméletét rokonának, miszerint nem köd áll előttük, hanem egy fal, amely csakis a boszorkánnyok műve lehet, akik így szeretnék megakadályozni a hazatérésüket. Ezt bizonyítandó le is ugrott a kocsiról, hogy majd a „fálnak” támaszkodik. Persze teljes hosszában elvágódott...

Az eset természetesen nem maradt titokban. Ezután sokáig, ha valaki esztelenül lehetetlen dolgot kísérelt meg, a faluban azt mondták rá: „Nekidőlt, mint Pityus a fálnak.”

Remélhetőleg a mi vállalkozásunk, egy helyörténeti lap indítása Dunakeszin, nem lesz ilyen hiábavaló próbálkozás. Terveink szerint évi három alkalommal (május, szeptember, december) jelenik majd meg a Dunakeszi Helyörténeti Szemle, egyenlőre tizenkét oldalon. A terjedelem nagyban meghatározza lehetőségeinket, így a szinte kimeríthetetlen dunakeszi és alagi helyismereti történettárból egyszerre csak öt-hat témát, történetet, személyiséget tudunk bemutatni. A szerzők között igyekszünk helyt adni a településünk történetével évtizedek óta foglalkozó helytörténészek mellett a téma iránt érdeklődő diákságnak is. Ugyanígy szeretnénk egyensúlyt tartani az alagi és dunakeszi témák között, hiszen mindkét városrészt megérdemelne akár külön újságot is.

Üljünk hát fel a bakra, és induljunk!

Kérjük, tartsanak velünk!

(a szerkesztők)

